

BLATA

JSOU

KRUTÁ

JEN SILVERMAN TEKOUCÍ PÍSKY

FOTO:
Patrik Borecký

REŽIE
PŘEKLAD
DRAMATURGIE
VÝPRAVA
HUDBA

VIKTORIE ČERMÁKOVÁ
ESTER ŽANTOVSKÁ
KRISTINA ŽANTOVSKÁ
EVA JIŘIKOVSKÁ
JAKUB KUDLÁČ

OSOBY A OBSAZENÍ

AGÁTA
HULDEY
EMÍLIE
MARJORY/MALLORY
MASTIF
SLÍPKA

EVA SALZMANNOVÁ
IVANA UHLÍŘOVÁ
MARTINA JINDROVÁ
DANA BATULKOVÁ
TOMÁŠ MILOSTNÝ
SÁRA AFFAŠOVÁ

INSPICE
NÁPOVĚDA

TOMÁŠ SLAVÍK
VERONIKA KOUDELKOVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a Jakub Martinák. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Jana Kohoutová. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Výroba dekorace Pavel Koten /KOTART/. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

JEN SILVERMAN

AMERICKÉ NEBINÁRNÍ AUTORSTVO ŽIJÍCÍ V NEW YORKU. V SOUČASNOSTI PRO SEBE POUŽÍVAJÍ ZÁJMENO THEY/THEM, KTERÉ JE V ANGLIČTINĚ BEZ RODOVÉHO ROZLIŠENÍ. PRO POTŘEBY ČEŠTINY VYUŽÍVÁME MNOŽNÉ ČÍSLO V MUŽSKÉM MLUVNICKÉM RODĚ, KTERÝ JE POVAŽOVÁN ZA NEUTRÁLNÍ.

Narodili se ve státě Connecticut, v malém městě Simsbury. Od dětství horlivě četli a chtěli psát. Již v jedenácti letech přečetli Nabokovovu *Lolitu*. Se svými liberálními rodiči přírodovědci, kteří vyučovali na různých univerzitách, cestovali po mnoha zemích světa. Delší dobu žili v Japonsku a ve Francii, ale také ve Finsku a Švédsku, v Itálii, Kanadě a na Novém Zélandu. Plynne mluví japonsky, francouzsky, španělsky a portugalsky, učí se čínsky a arabsky.

Po studiu komparativní literatury na Brown University odjeli na rok zpět do Japonska, aby si potvrdili, že „jejich dětství nebylo jen mlhavý sen“, a začali psát hry. Po návratu do Ameriky se přihlásili do programu dramatického psaní na University of Iowa a pak pokračovali na newyorské akademii Julliard School, kde obhájili titul PhD. Věnovali se studiu především ženských dramatiček, silných žen se společensko-politickým postojem. Na škole je učila mezi jinými i Paula Vogel (autorka hry *Jak jsem se naučila řídit*) a zasáhly je texty slavných Britek Sarah Kane a její feministické před-

chůdkyně Caryl Churchill. Pomohly jim opustit naturalistickou tradici a svobodně hledat nové možnosti stylu i žánru; lbsena si prý přečetli, až když to potřebovali pro doktorandské studium.

První hra *Still* zaujala v divadelním světě, ale průlom do repertoárových divadel nastal v roce 2015 s hrou *The Roommate* (česky *Přítelkyně*) uvedené jako součást Humana Festivalu nových amerických her v Louisville v Kentucky. Následoval úspěch s hrami *The Moors* (česky *Tekoucí písky*) a *Collective Rage: A Play in Five Betties*.

Od té doby píše jednu hru za druhou (i díky štědrým grantům), které se uvádějí po celé Americe, v Austrálii i mnoha zemích Evropy a Jižní Ameriky. Za mnohé z nich získali Silverman už řadu prestižních ocenění. Jejich poslední hra *Spain* (z r. 2023) se zabývá zákulisím španělské občanské války.

Silverman jsou otevřeně kontroverzní, umění má podle nich obsahovat „myriády problémů, vykloubení a nejistot. A pokud to nedělá, tak potom k čemu je?“. Ale na otázku, jestli považují své psaní za politické, odpovídají ne.

„Vůbec tak o sobě nepřemýšlíme. Václav Havel je politický autor. Náš kamarád JT Rogers, který napsal *Oslo* (2017), píše hry, které zachycují globální politiku velmi nekompromisně. Zatímco my jen obsesivně kroužíme kolem řady otázek: je doopravdy možná změna na individuální úrovni? Nebo na veřejné úrovni? Jestliže žijeme pod tíhou takových dědictví, jako jsou násilí a trauma, dokážeme je někdy přepsat? Nebo je prostě budeme dál předávat dalším generacím? Když lidé nazývají naši práci ‚politickou‘ a ‚feministickou‘ a ‚queer‘, víme, odkud to pochází. Ve dvaceti jsme taková slova také používali, protože to byla snadná zkratka. V tomhle smyslu to není špatně. Jenom my takhle nepřemýšlíme.“

(z rozhovoru s bratrem Chrisem, multidisciplinárním výtvarníkem, uveřejněném v *Bomb Magazine* 10. 11. 2023)

Jejich románový debut *We Play Ourselves* vydalo v r. 2021 nakladatelství Random House a letos v dubnu tam vychází jejich další beletrie *There's Going to Be Trouble*. Děj se odehrává v Paříži v r. 2018 během protestů žlutých vest a v r. 1968 v Bostonu během protestů studentů. Vedle toho vydali Silverman ještě kolekci povídek *The Island Dwellers* (2018) a knižечku poezie o „krajině vztahů“ *Bath* (2022).

Pracovali také na několika scénářích a TV sériích: například gay-friendly seriálu *Tales of the City* pro Netflix a *Tokio Vice*.

Jejich články/rozhovory/úvahy se objevily v časopisech *Vogue*, *The Paris Review*, *Ploughshares*, *Prarie Schooner*, *The Sun*, *The Gettysburg Review*, *The Baffler*, *LitHub* a jinde.

V Čechách se na profesionálních scénách hrály jejich hry *Přítelkyně* (*The Roommate*) v Divadle Ungelt (2019, režie Tereza Karpianus) a *Mrk* (*Wink*) v Divadle v Dlouhé (2021, režie Ondřej Rychlý). *Tekoucí písky* (*The Moors*) budou uvedeny v Rokoku v české premiéře.

MŮJ GENDER JE MASHA GESSEN

„Můj vztah k vlastnímu genderu je a byl tekutý ještě předtím, než se gender pojmenoval v jazyce.“ píše Silverman v článku *My Gender is Masha Gessen* pro *The Paris Review* v r. 2021, kdy ještě používali ženský mluvnický rod.

Rusko-židovská aktivistka, spisovatelka a esejistka Masha Gessen, kterou Putinův režim donutil k emigraci do Spojených států, byla a je pro ně velkou inspirací. V článku se Jen vypsali nejen ze svého obdivu k téhle silné a neohrožené ženě, ale i o tom, jak ovlivnila jejich vlastní queer genderovou orientaci – hledání sebe sama, až nakonec dospěli k zájmenu *they/them* (*oni/ony/jim*), které v současnosti používají, když o sobě píše.

NEBINARITA je označení pro jedince, jejichž genderová identita není ani striktně mužská, ani ženská. Někteří používají standardně rod mužský (on), anebo ženský (ona), někteří je střídají. Další užívají střední rod (ono), plurál (oni) nebo alternativní nebinární rody (one) – tímto se zabývá tzv. nebinární jazyk.

V dřívějších textech o sobě Jen Silverman používali ženský mluvnický rod a jednotné číslo.

„ZE SVÉ PODSTATY INKLINUJEME KE SVĚTŮM, KTERÉ JSOU LEHCE ABSURDNÍ, KE SVĚTŮM, V NICHŽ SE ZNIČEHONIC MŮŽE STÁT NĚCO BLÁZNIVÉHO. CÍTÍME SE V NICH BÁJEČNĚ.“

JEN SILVERMAN

TEKOUCÍ PÍSKY (THE MOORS)

Podnětem k napsání hry *The Moors* (doslovný překlad vřesoviště, blata) byly pro Jen Silverman především dopisy Charlotte Brontëové (použili ale i motivy z jejího nejslavnějšího románu *Jana Eyrová*). Dopisy je přitahovaly nejen svou sklíčeností (kterou Charlotte prožívala), ale i svým humorem. Hrubou verzi hry napsali za týden. Přestože je hra *The Moors* (*Tekoucí písky*) ve Státech považovaná za komentář k tématům moci a genderu, pro Silverman je to osobní výpověď, která vyplývá z přemýšlení o osamění, izolovanosti a intimitě.

JEN SILVERMAN O HŘE:

(vybráno z rozhovoru v *American Theatre*, 21. 7. 2017: *The Beautiful and the Dangerous in The Moors*; v citovaném textu o sobě autorka ještě mluvila v jednotném čísle, ponecháváme tedy ženský mluvnický rod)

Neměla jsem v úmyslu napsat hru, ale dopisy mě vtáhly. Jsou ohromně přitažlivé! Ten hlas je stejně silný jako svět, který popisuje – ta větrem šlehaná, pustá blata. Byla jsem jimi fascinovaná, i představou ženy, která žije dva životy: jako stará panna v domě na odlehleém místě a současně mluví tím odvážným literárním hlasem, který jí dovolí cestovat pryč, daleko do míst pro ni samu nedosažitelných.

Když jsem začala psát, vůbec mi nešlo o nějakou adaptaci Brontëových. Cítila jsem se, jako bych několik měsíců vedla s tím hlasem rozhovor, a pak jsem se ocitla v těžké životní situaci ve Williamstownu (místo rezidenčního pobytu) a v té konverzaci jsem

pokračovala – o intimitě, o tom být viděn, o izolovanosti a touze. A samozřejmě, že se potom, když přepisujete a stavíte příběh, dostanete k žánru – tehdy do hry vstupuje řemeslo.

Když jsem psala *Tekoucí písky*, připadalo mi naprosto nutné, abych rozmetala konvence, které mají co dělat s tím, jakým způsobem pohlížíme na ženy – v našem současném kulturním prostoru, ne v tom vymyšleném viktoriánském. Chtěla jsem použít žánr jako nástroj, pomocí kterého můžeme vést rozhovor o tom, co se děje právě teď. Nikdy jsem neuvažovala o *Tekoucích píscích* jako o díle určité doby, a ve své poznámce jsem herce požádala, aby se nesnažili mluvit dobovým britským akcentem. Ale aby mluvili svým vlastním – americkým, australským, jakýmkoliv. *Tekoucí písky* vypráví o tom, co se děje přesně v téhle chvíli.

Svět vřesoviště je pro mě tajemný a já jsem to tajemství nechtěla vyřešit. Blata stejně jako dům jsou záměrně nepopsaná. Vždycky ráda nechávám dost prostoru výtvarníkům i hercům. Jenom by pro nás všechny měla být blata krásná a nebezpečná. A ze sblížení krásy a nebezpečí vzniká tajemství.

Ve všech lidských vyprávěních, a to v mnoha podobách, bije stejné srdce: osamělost, touha, pokus se spojit s něčím vyšším, pokus se smířit s vlastními chybami – je to pořád tentýž příběh. Takže jsem v *Tekoucích píscích* nechtěla smíchat dohromady všechny možné prameny – cítila jsem je jako jednu strukturu o mnoha vrstvách. Ale nakonec jsem začala hledat, co si diktuje žánr, ta určitá doba, a co kolem těch daných metafor očekává publikum. A od té chvíle bylo jednou z mých snah použít žánr jako jakýsi kontejner a v jeho bezpečném prostoru to udělat nebezpečně, vyhodit to do povětří, aby se to současným a nebezpečným mohlo stát.

V několika rozhovorech se mě nedávno ptali, jestli někdy napíšu hru o sobě. To mě pobavilo, ne proto, že to nedělám, ale proto, že to dělám. Je snadné některé mé hry chápat

jako strukturou divné, podvratné, ale pro mě jsou někdy takové hry těmi nejosobnějšími.

Tekoucí písky vyprávějí příběh o intimitě a hrozném zápasu, jak být viděn, pochopen a jak poznat sám sebe. Mnoho postav dělá nesmířitelné chyby, protože jsou až nebezpečně blízko momentu prolomit svou osamělost, udělají poslední krok a... spadnou z útesu. Samozřejmě hra používá divadelní nadsázku, ale já nevidím rozdíl mezi divadelností a emocionální autenticitou. Děláním divadla proto, abych o sobě řekla pravdu překvapivým, nicméně osobním a pravdivým způsobem.

O NEZBYTNOSTI HUMORU

HUMOR POSKYTUJE Odstup. A TO BEZPEČÍ JE NYNÍ NEZBYTNÉ, PROTOŽE NÁS VE ZPRÁVÁCH A MÉDIÍCH BOMBARDUJÍ TOLIKA PŘÍBĚHY, KTERÉ JSOU EMOCIONÁLNĚ VYČERPÁVÁJÍCÍ, STRAŠNÉ, DĚSIVÉ A ROZČILUJÍCÍ. CHÁPU, ŽE DIVÁCI NECHTĚJÍ CHODIT DO DIVADLA, ABY ZAŽÍVALI TO SAMÉ. NEVYČÍTÁM JIM TO... MYSLÍM, ŽE KOMEDIE JE MOCNÁ ZBRAŇ. NEBO SPÍŠ BYCH MĚLA ŘÍCT: „DOBŘE SE O VÁS POSTARÁM, DIVÁCI, BUDETE SE DOBŘE BAVIT, BUDE TO FAJN, ALE BUDEME MLUVIT O NĚKTERÝCH VĚCÍCH, KTERÉ JSOU HODNĚ CHOULOSTIVÉ, ALE PODÍVÁME SE NA NĚ OPATRNĚ A ZPŮSOBEM, KTERÝ VÁM NEUBLÍŽÍ.“

FOTO:
Patrik Borecký

DOPISY

CHARLOTTY

BRONTĚOVÉ

DOPIS ELLEN NUSSEYOVÉ

(NEJBLIŽŠÍ A CELOŽIVOTNÍ CHARLOTTINA PŘÍTELKYNĚ, PŘÁTELSTVÍ TRVALO 24 LET),
12. BŘEZNA 1839

Má nejdražší Ellen,

...
ptáš se mě, drahá Ellen, jestli jsem dostala dopis od Henryho (bratr Ellen, pozn. red.) – ano, dostala asi před týdnem. – Obsah, příznávám, mě poněkud překvapil, ale nechala jsem si to pro sebe, a pokud by ses mě nezeptala – už bych se o tom nikdy nezmínila – Henry píše, že se v Sussexu pohodlně usadil – a jeho zdraví se o dost zlepšilo, takže má v úmyslu si vzít po Velikonocích nějaké žáky – a potom naznačuje, že by si časem rád našel Ženu, aby se starala o jeho žáky, a otevřeně mě žádá, abych se tou ženou stala. Vcelku je ten dopis napsaný bez pokrytectví a lichotek – v rozumném tónu, což vzbuzuje důvěru v jeho úsudek – Nuže, drahá Ellen, v tom jeho návrhu se skrývají mnohé lákavé přísliby. – Přemýšlela jsem, že kdybych se tedy provdala, Ellen by mohla žít se mnou a jak bych byla šťastná, ale pak jsem si znovu položila dvě otázky. – Miluji Henryho Nusseye opravdu tak, jak by žena měla svého muže milovat? Jsem skutečně způsobilá učinit ho šťastným – ? – Želobu Ellen, moje svědomí odpovědělo na obě otázky „ne“. Cítla jsem, že ačkoli si Henryho vážím – ačkoli ho chovám v oblibě, protože je přívětivý – sympatický – přesto jsem nikdy necítla a nikdy cítit nebudu tak intenzivní oddanost, která by mě přiměla, abych pro něj chtěla zemřít, – a pokud

se někdy vdám, musím svého manžela vidět ve světle vroucí lásky.

Deset ku jedné, že takovou příležitost už mít nikdy nebudu, ale nevdám. Navíc jsem si byla vědomá toho, že Henry toho o mně ví příliš málo, že sám netuší, komu vlastně píše – až by uviděl mou přirozenou povahu, jakou ukazují doma, polekal by se, že jsem nespoutaná, romantická fanatička. – Nemohla bych celý den sedět před svým manželem se smrtelně vážným výrazem. – Smála bych se, odpovídala kousavě a říkala cokoli, co by mně právě přišlo na mysl, – a kdyby to byl chytrý muž a miloval mě, celý svět v porovnání s jeho nejmenším přáním byl by lehký jako dech. –

Mohla bych – znajíc svou mysl, jaká je, mohla bych svědomitě říct, že si vezmu tak vážného a tichého muže, jako je Henry? Ne, to by bylo podlé – a takový podvod je pod mou úroveň. Takže jsem mu napsala dlouhý dopis, ve kterém jsem mu vysvětlila své odmítnutí, jemně, jak jen dokážu, a upřímně mu sdělila své důvody. Popsala jsem mu také typ Ženy, která by se pro něj hodila. – Na shledanou má drahá Ellen – napiš mi brzo a řekni, jestli se na mě zlobíš nebo ne.

CH. BRONTĚOVÁ
Haworth

DOPIS ROBERTU SOUTHEYOVI

(BÁSNÍK, ŽIVOTOPISEK, ESEJISTA A EDITOR)
16. BŘEZNA 1837

(Charlotte ho v prosinci 1836 požádala o názor na své verše a drobnou prózu, které mu poslala; přiznal jí jistou dávku talentu, ale upozornil ji, že literatura není a neměla by být záležitostí pro ženy)

Pane,

...

po prvním přečtení vašeho dopisu jsem cítila jen hanbu a lítost, že jsem si kdy dovolila vás obtěžovat mou neopracovanou rapsodií. Mou tvář zalila zahanbující horkost, když jsem pomyslela na archy papíru, které jsem popsala tím, co mě kdysi tak těšilo, ale najednou bylo jen zdrojem zmatku; ale pak jsem se trochu zamyslela a četla to znovu a znovu a znovu – naděje vysvitla.

Nezakazujete mi psát; neříkáte, že to, co jsem napsala, je naprosto bezvýznamné; pouze mě varujete před pošetilým zanedbáváním skutečných povinností kvůli mému potěšení z představitosti – před psaním pro touhu po slávě a pro sobecké vzrušení ze ctižádosti: s laskavostí mi dovolujete psát poezii pro ni samu, za předpokladu, že nezanedbávám své povinnosti kvůli pěstování onoho pohlcujícího intenzivního potěšení. Obávám se, pane, že mě považujete za velmi pošetilou – vím, že první dopis, který jsem vám napsala, byl bezcenný brak od začátku do konce. Ale nejsem ta zcela zahálčivá, zasněná bytost, jak by se mohlo zdát. Můj otec je duchovní omezeného, ale slušného příjmu a já jsem nejstarší z jeho dětí. Vydal na moje vzdělání tolik, kolik si mohl dovolit, aniž by tím ochudil ostatní. Po dokončení školy jsem tedy považovala za svou povinnost stát se učitelkou – ta práce mi dostatečně zaměstná myšlenky po celý dlouhý den, stejně tak hlavu i ruce, aniž bych měla chvíli byt' jen na okamžik snění. Po večerech, přiznám, ano přemýšlím, ale nikdy nikoho svými myšlenkami neobtěžuji. Pečlivě se vyhýbám jakémukoli projevu zamyšlenosti a výstřednosti – které by mohly vést ty, s nimiž žiji pod jednou střechou, k podezření o povaze mého směřování. Řídím se radami svého

otce, který mě od dětství vedl v duchu onoho moudrého a přátelského tónu vašeho dopisu; snažila jsem se nejen pečlivě zastat všechny povinnosti, které ženě přísluší, ale také se o ně hluboce zajímat – ne vždy se mi to daří, občas když učím nebo šiji, mnohem raději bych si četla nebo psala, ale zkouším si to odepřít – a otcovo uznání mě až dosud za to strádání dostatečně odměnilo.

Ještě jednou mi dovolu, abych vám poděkovala, s upřímnou vděčností. Pevně doufám, že už nikdy více nepocítím ambici spatřit své jméno vytištěné – a pokud ono přání opět vyvstane, podívám se na Southeyho podpis a potlačím je. Je pro mě dostatečnou poctou, že jsem mu napsala a on mi odpověděl. Ten dopis je mi svatý; nikdo ho nikdy nespátří, jen tatínek, můj bratr a sestry. – Ještě jednou vám děkuji – taková událost, předpokládám, znovu nenastane – pokud se dožiji stáří, budu si to od nynějška za třicet let pamatovat jako živý sen. – Podpis, který jste považoval za smyšlený, je opravdu mé skutečné jméno, tudíž se musím podepsat znovu.

CH. BRONTĚOVÁ
Haworth

TVŮRCI

VIKTORIE ČERMÁKOVÁ

Režisérka a herečka. Vyučila se fotografkou, ale převážilo divadlo. Už od dětství se objevovala ve filmu a ve čtrnácti letech byla přijata do amatérského souboru A studio při pražském Divadle na okraji, kde pracovala především pod vedením Evy Salzmannové a Ondřeje Pavelky až do r. 1989.

V letech 1991–1994 byla členkou divadelního spolku Kašpar a poté s částí souboru odešla do divadla Komédie. Tam až do r. 2002 hrála v inscenacích režisérů Michala Dočkala, Jana Nebeského, Jiřího Pokorného, Jana Antonína Pitínského a dalších. V letech 2002–2005 studovala režii na pražské DAMU a o rok později se stala spoluzakladatelkou Divadelního studia Továrna. Jako režisérka na volné noze vytvořila inscenace v mnoha divadlech od alternativních scén, přes městská divadla po Národní domy. Učí také na uměleckých školách, vede workshopy a několik let se podílela na vedení Dismanova rozhlasového dětského souboru.

Jako herečka vytvořila hlavní roli Kláry ve filmu *Hlava-ruce-srdce* (2010) režiséra Davida Jařaba a jednu ze dvou ženských rolí ve filmu Jana Hřebejka *Svatá čtveřice* (2012).

V r. 2007 byla na festivalu ...příští vlna/next wave... oceněna za přínos českému divadlu a v témže roce byla jako talent roku nominována na Cenu Alfréda Radoka.

Mezi její poslední inscenace patří *Prolomit vlny* v La Fabrika Praha, *Jasno lepo podstín zhyna* v MeetFactory a *Bouře* v DISKu. Kromě dalších inscenací se již 15 let hraje v Divadle Palace *Africká královna* a ve Vršovickém divadle MANA zcela nová inscenace *To nemyslíš vážně, Pavlíčku!* V současné době pracuje na nové koncepci divadla Metro na pražské Národní třídě a chystá s divadelním spolkem Živá tvorba projekt *Madisonské mosty* pro divadlo Spirála na pražském Výstavišti.

EVA JIŘIKOVSKÁ

Vystudovala grafiku a výtvarnou výchovu na Masarykově univerzitě v Brně. V letech 2004–2016

působila jako scénografka a autorka propagační grafiky ve Slovákém divadle v Uherském Hradišti. Jako scénografka působí v činoherních a operních domech v České republice a na Slovensku. Opakovaně spolupracuje s režiséry Dodo Gombárem, Janem Antonínem Pitínským, Annou Davidovou, Lenkou Vagnerovou, Martinem Františkem, Mariánem Amslerem a Tomášem Studeným. S uměleckým šéfem MDP Michalem Dočkalem spolupracovala na inscenacích *Romeo a Julie*, *Smutek sluší Elektře* a *Sternenhoch*. Věnuje se také vlastní volné tvorbě. Dlouhodobě spolupracuje se souborem Hradišť'an. Podílela se na několika dokumentech a pořadech České televize.

JAKUB KUDLÁČ

Narodil se v roce 1978 v Bratislavě. Dnes žije a působí převážně v Čechách. Absolvoval Bratislavskou státní konzervatoř, obor skladba. Do Prahy přesídlil již za studií, kdy na Karlově univerzitě vystudoval filozofii. Doktorát následně získal na FAMU. Věnuje se především psaní scénické a filmové hudby, za které sbírá ocenění. Také přednáší na FAMU a Bat'ově univerzitě ve Zlíně mj. teorii filmové hudby nebo hudby v animovaném filmu.

Vytvořil hudbu zhruba ke stovce inscenací na mnoha českých kamenných (např. Národní divadlo Praha, Národní divadlo Brno ad.) i studiových scénách (A studio Rubín, Studio Hrdinů, MeetFactory ad.), na Slovensku (Slovenské národní divadlo, DPM v Bratislavě) a v zahraničí (National Theater Oslo). Spolupracoval a spolupracuje s mnoha režiséry, za všechny jmenujme Davida Jařaba, Jana Friče, Štěpána Pácla, Natálii Deákovou, Annu Davidovou, Mikuláše Tyce, Adama Svozila, Miroslava Bambuška, Danielu Špinar a další.

Je autorem hudby například k filmům *Hon na černého žraloka* (2018, režie David Jařab), *Zlatý podraz* (2018, režie Radim Špaček, nominace na Českého lva za nejlepší hudbu), *Modrý tygr* (2012, režie Petr Okropec), *Krajina ve stínu* (2020, režie Bohdan Sláma, oceněno Českým lvem za nejlepší hudbu), *Božena* (2021, režie Lenka Wimmerová, minisérie ČT), *Stíny v mlze* (2022, režie Radim Špaček, seriál ČT), *Poslední závod* (2022, režie Tomáš Hodan) ad. Za hudbu k inscenaci Národního divadla *Bakchantky* dostal Cenu divadelní kritiky za rok 2023.

KRISTINA ŽANTOVSKÁ

V MDP je od roku 2019. Vystudovala dramaturgii na pražské DAMU a vyzkoušela postupně všechna média. Na začátku 90. let vydávala časopis životního stylu *UMA* v polovině 90. let při pobytu v USA pomáhala založit České centrum v New Yorku a přispívala rozhovory s významnými osobnostmi do týdeníku *Respekt*. Jako publicistka spolupracovala i nadále s různými periodiky a médii, nyní s *Lidovými novinami* a Českým rozhlasem. Dlouhodobě pracovala v Českém rozhlase na různých publicisticko-dramaturgických pozicích a spolupracovala s několika pražskými divadly – Divadlo pod Palmovkou, Divadlo Na zábradlí, Letní shakespearovské slavnosti; pět sezon pracovala jako dramaturgyně v Divadle na Vinohradech, kde její dramaturgizace politického sitcomu *Jistě, pane ministře* dosáhla 242 repríz. Udělala i zkušenost v developmentu nových formátů v televizi Nova.

HERCI

EVA SALZMANNOVÁ

Po absolutoriu herectví na DAMU se jejím prvním působištěm stalo Divadlo Na okraji (Rubín), kde si zahrála například Julii v *Romeovi a Julii*, Markétku ve *Faustovi* nebo Varvaru ve *Višňovém sadu* a Marii ve *Vojckovi*. V sezoně 1990/1991 působila v Činohře Národního divadla, v sezoně 1991/1992 ve smíchovském Divadle Labyrint, 1992–1994 v Divadle Na zábradlí a hostovala ve Vinohradském divadle. V roce 1994 se vrátila na scénu Národního divadla, kde hrála až do roku 2018, kdy přijala nabídku do angažmá v MDP. Je docentkou herectví na DAMU. Často spolupracuje s nezávislou divadelní scénou. Za monodrama *Jasno lepo podstín zhyna*, uváděné v režii Viktorie Čermákové v pražské MeetFactory, byla nominována na Cenu Thálie 2017. Za herecký výkon v inscenaci *Andělé v Americe* byla v roce 2019 nominována na Cenu Divadelních novin. V MDP účinkuje například v inscenacích *Hamlet a Bílá nemoc* v režii Michala Dočkala a v inscenacích režiséra Mariána Amslera *Yerma* a *Geniální přítelkyně*.

IVANA UHLÍŘOVÁ

V MDP je od roku 2020. Vystudovala brněnskou Janáčkovu konzervatoř a ještě za studia hostovala v Divadle Petra Bezruče. Po absolutoriu byla dvě sezony v angažmá Městského divadla Karlovy Vary. Následovalo několik let hostování v Huse na provázku, v Divadle v Řeznické, A studiu Rubín, které ukončilo angažmá v divadle Komédie, kde v letech 2004–2012 ztvárnila téměř tři desítky rolí. Během tohoto období hostovala na dalších scénách, jakými byly MeetFactory, Švandovo divadlo, Divadlo na Vinohradech, Divadlo NoD a Divadlo Bolka Polívky.

Po ukončení angažmá v divadle Komédie spolupracovala s Divadlem na Vinohradech, Studiem Hrdinů a Činoherním klubem a účastnila se zahraničních divadelních projektů v Rakousku, Německu, Švýcarsku a na Slovensku. Stále častěji se věnuje i režii a autorským projektům. Hrála v řadě oceňovaných českých filmů a spolupracuje i s rozhlasem. Za svou hereckou práci získala též několik mezinárodních cen.

MARTINA JINDROVÁ

V Městských divadlech pražských působí od sezony 2022/2023. Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU pod pedagogickým vedením Evy Salzmannové, Ondřeje Vetchého a Michala Dočkala. V Divadle DISK absolvovala rolemi Vrchní sestry v *Přeletu nad kukaččím hnízdem* a v autorské hře Kryštofa Pavelky *Digitální podzemí*. Je členkou souborů Distheatranz a Ductus Deferens. Spolupracuje s divadly Kolonie, Depresivní děti touží po penězích a Pomezí. Ztvárnila jednu z hlavních postav webového seriálu *TBH* pro Českou televizi, který získal cenu za nejlepší webový seriál na festivalu Serial Killer. V MDP mimo jiné ztvárňuje titulní roli v inscenaci *Já, Johan** a pojednávající o Johance z Arku.

SÁRA AFFAŠOVÁ

Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU. V Divadle DISK absolvovala výraznými rolemi v inscenacích *Choroby mládí*, *Cizinec hledá byt* a *Rozhovory s astronauty*. S režisérem Tomášem Loužným a režisérkou Barborou Maškovou spolupracovala i na řadě mimoškolních projektů. Objevila se ve filmech *The Death and Life of John F. Donovan* režiséra Xaviera Dolana a *Teroristka* v režii Radka Bajgara. Zahrála si

v seriálech *Rapl*, *Specialisté*, *Single lady* nebo v seriálu *Ulice*. V MDP účinkuje například v adaptaci románu Jaroslava Havlíčka *Neviditelný* v režii Martina Františáka, v hořké komedii *Soused*, *Smrti obchodního cestujícího* a *Vojně a míru* režiséra Michala Dočkala.

DANA BATULKOVÁ

V MDP je od roku 1997. K divadlu ji přivedla spolupráce s recitačním studiem Violy. Na DAMU absolvovala roli Jill ve hře *I motýli jsou volní*. Poté prošla oblastními scénami v Kladně a Mladé Boleslavi. Od roku 1983 spolupracovala s Volným spojením režisérů na různých divadelních projektech, především v Divadle v Řeznické. Odtud vedla její cesta v roce 1997 do divadla Komedie, kde zažila pět šťastných tvůrčích let pod vedením režisérů Jana Nebeského a Michala Dočkala. Po Dočkalově odchodu do Národního divadla hrála pod vedením Zdenka Potužila a poté Tomáše Svobody v divadle Rokoko a zároveň hostovala na dalších scénách. Diváci ji dobře znají i z filmu a televize. Popularitu jí přinesly televizní seriály *Redakce*, *Náměstíčko*, *Horákov*, *Hraběnky*, *Comeback* nebo *Slunečná*.

TOMÁŠ MILOSTNÝ

Narodil se v Brně jako Tomáš Sýkora, v r. 2015 přijal jméno svého dědečka Ivana Konstantina Milostného. Vystudoval JAMU obor činoherní herectví a od roku 1999 působil v Divadle Husa na provázku. Mezi jeho nejvýznamnější divadelní role patřil Smerďakov v *Bratrech Karamazových*, Hugo Pludek v *Zahradní slavnosti*, Kubeš v *Baladě pro banditu*, Rogožin v *Idiotovi*, Švejk. Pracoval kontinuálně s mnoha režiséry, výrazné role ztvárnil u Vladimíra Morávka nebo Jana Antonína Pitínského. Kromě stálého angažmá v Divadle Husa na provázku spolupracoval často i s alternativními divadly (Divadlo Feste, Druhý Pád, Spolek sešlých). V současné době také hostuje v A studiu Rubín v autorské inscenaci Simony Petřů *Náhradní existence* inspirované osudem básníka a překladatele Jana Zábřany. Zahrál si v několika filmech a seriálech.

OBČERSTVĚTE SE

Zveme vás do našich divadelních kaváren, kde je připraven bohatý výběr občerstvení, které vám zpříjemní divadelní chvíle.

Pokud nechcete přestávku zbytečně trávit ve frontě, můžete využít možnosti zakoupit si občerstvení na přestávku předem. O pauze na vás bude vybrané občerstvení čekat přímo na stolku.

KRONIKA MDP

Zjistěte o našich divadlech ještě víc v cyklu pravidelných pořadů věnovaných historii MDP, který se stále rozrůstá o nová témata.

Kronika Městských divadel pražských je cyklus pravidelných setkání s bohatou historií Městských divadel pražských. Je určený všem, kteří se zajímají o dějiny českého divadla a osobnosti s ním spojené.

Aktuální program Kroniky MDP najdete na našem webu: <https://www.mestskadivlaprazska.cz/vzdelavani/kronika/>

MODERNÍ DIVADLO

ČASOPIS MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH NEJEN O DIVADLE

Staňte se odběrateli a časopis vám pošleme na váš e-mail! K odběru se přihlašte a čtěte online na www.mestskadivlaprazska.cz. V tištěné podobě k dostání v divadlech ABC, Komedie a Rokoko.

UDĚLEJTE SI RADOST

Máte rádi naše divadla a rádi byste si od nás odnesli víc než jen nezapomenutelný zážitek? Pak pro vás máme dobrou zprávu. Připravili jsme totiž novou kolekci dárkových předmětů. Můžete si koupit designový porcelán z dílny předního českého designéra Jiřího Pelcla nebo recyklovaný zápisník od Papelote, a to není všechno.

Kompletní nabídka na našem e-shopu: <https://www.mestskadivlaprazska.cz/e-shop/>

JEN SILVERMAN
TEKOUCÍ PÍSKY

PREMIÉRA 25. 5. 2024 V DIVADLE ROKOKO

Jedenáctá premiéra sezony 2023/24.
Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.
Ředitel Daniel Přebyl.
Umělecký šéf Michal Dočekal.
Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.
Program připravila Kristina Žantovská.
Grafická úprava Lucie Zelená.

Světová premiéra hry byla uvedena v produkci divadla
Yale Repertory Theatre, New Haven, Connecticut.
Uměleckým šéfem byl James Bundy a výkonným
ředitelem Victorie Nolan.

Premiéra na Off-Broadway v produkci The Playwrights
Realm se konala v lednu 2017. Umělkým šéfem byla
Katherine Kovner a ředitelem produkce Roberta Pereira.

Hra *The Moors / Tekoucí písky* je uváděna po dohodě
s agenturou United Talent Agency. V České republice práva
autorky dramatického textu zastupuje Aura-Pont, s.r.o.

Nositelku autorských práv k překladu zastupuje Dilia,
divadelní, literární, audiovizuální agentura, z. s.,
Krátkého 143/1, Praha 9.

MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ
ROKOKO
ABC
KOMEDIE

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

bnt
attorneys
in CEE

A DIVOKÁ!